

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

PK VIII TK 26.2021

(SK 9/21)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną J T. o stwierdzenie,

„ze art. 4 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553), w brzmieniu nadanym mu przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), jest niezgodny z art. 32 ust 1, zdane drugie, w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nie przewiduje złagodzenia kary orzeczonej w sytuacji, gdy jest ona równa albo niższa od najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie ustawy nowej, łagodniejszej, oraz w zakresie, w jakim nie przewiduje obowiązku proporcjonalnego dostosowania wysokości kary orzeczonej do zmienionego zakresu zagrożenia karą, określonego w ustawie nowej, łagodniejszej”

– na podstawie art. 42 pkt 7 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) –

przedstawiam następujące stanowisko:

Warszawa, dnia 8.11. 2021 r.

postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy – o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Działając przez swoje pełnomocnika, J. T. (dalej jako: Skarżący) wniósł o stwierdzenie, że art. 4 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (aktualny tj.: Dz. U. z 2020 r., poz. 1444 ze zm.; dalej jako: k.k.) jest niezgodny ze wskazanymi w skardze konstytucyjnej wzorcami kontroli. W ocenie Skarżącego, zakwestionowane przepisy stanowią podstawę prawną postanowienia Sądu Apelacyjnego w W. z sierpnia 2019 r., sygn. , którym utrzymano w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w W. z marca 2018 r., sygn. , o oddaleniu wniosku Skarżącego o obniżenie prawomocnie wymierzonej Skarżącemu kary pozbawienia wolności z lat do lat i miesięcy.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego.

Sąd Wojewódzki w W. wyrokiem z dnia stycznia 1995 r., sygn. akt , uznał Skarżącego za winnego popełnienia w czerwcu 1993 r. czynu stanowiącego przestępstwo z art. i w związku z art. i art. i art. ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 13, poz. 94; dalej jako: d.k.k.) i wymierzył karę pozbawienia wolności. Skarżącemu wymierzono też, na podstawie art. 36 § 2 i § 3 d.k.k., karę grzywny w wysokości zł oraz orzeczono karę dodatkową, na podstawie art. 40 § 1 d.k.k., w postaci pozbawienia praw publicznych na okres lat. Skarżący wniósł rewizję od powyższego wyroku do Sądu

Apelacyjnego w W , który wyrokiem z października 1995 r., sygn. akt , utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Następnie, postanowieniem z grudnia 1999 r., sygn. , Sąd Okręgowy w W , zawiesił postępowanie wykonawcze wobec Skarżącego na czas trwania przeszkody z uwagi na ciężką, przewlekłą chorobę. Z orzeczonej kary skazujący odbył lata pozbawienia wolności.

W dniu kwietnia 2019 r. Skarżący zwrócił się do Sądu Okręgowego we W o orzeczenie, na podstawie art. 15 ust. 1 zdanie trzecie Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167; dalej jako: MPPOlP) w związku z art. 91 ust. 2 i art. 241 ust. 1 Konstytucji, obniżenia kary pozbawienia wolności wymierzonej Skarżącemu wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W z dnia stycznia 1995 r., z lat do lat i miesięcy. Postanowieniem z sierpnia 2019 r., sygn. akt , Sąd Okręgowy w W nie uwzględnił wniosku Skarżącego. Postanowieniem z grudnia 2019 r., sygn. akt , Sąd Apelacyjny w W nie uwzględnił zażalenia Skarżącego i utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Sąd stwierdził, że „zgodnie z art. 15 ust. 1 zd. trzecie MPPOlP, jeżeli po popełnieniu czynu przestępczego nastąpiła zmiana ustawy na korzyść sprawcy, powinien on mieć możliwość skorzystania z nowej ustawy. Zasada wyrażona w tym przepisie znajduje odzwierciedlenie w art. 4 § 2 k.k., dopuszczającym retroaktywne stosowanie nowej ustawy karnej korzystniejszej dla sprawy. W określonych w tym przepisie wypadkach, ustanodawca zapewnił zatem mechanizm, których celem jest skorzystanie przez skazanego z nowej ustawy przewidującej łagodniejszą karę za czyn, za który został prawomocnie skazany pod rządą wczesniej obowiązującej surowszej ustawy. Wprowadzone w art. 4 § 2-4 k.k. mechanizmy

dostosowały polskie prawo do standardu wynikającego z art. 15 ust. 1 MPOiP. Wymieniony przepis, a także art. 4 § 2 k.k. nie określają jednak zasady proporcjonalnego redukowania prawomocnie wymierzonej kary pozbawienia wolności w sposób podany w zażaleniu, a jedynie obniżenie wymierzonej kary do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy. Powszechna zasada nie ma jednak zastosowania do sytuacji skarżącego, gdyż wymierzona mu kara pozbawienia wolności nie przekracza górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 280 § 2 k.k.” (s. 9 postanowienia).

Skarżący podniósł w skardze konstytucyjnej, że z chwilą wejścia w życie ustawy przewidującej łagodniejszą karę za określony czyn zabroniony, każdy sprawca takiego czynu powinien być uprawniony do skorzystania z łagodniejszego zagrożenia kary, a obowiązkiem państwa jest zastosowanie wobec sprawy ustawy łagodniejszej, tj. określenie wysokości kary na nowo w taki sposób, aby zastosować sankcję proporcjonalnie do zagrożenia zagrożenia kary. W skardze zauważono, że „[n]iemówno skorzystania przez skarżącego z ustawy nowej, łagodniejszej, wynikała z zastosowania przez sąd normy art. 4 § 2 k.k.” (s. 9 skargi). Zdaniem Skarżącego przepis ten „implikuje nierówne traktowanie sprawców ukaranych pod rządami ustawy wcześniejszej, surowszej, w stosunku do sprawców podlegających ukaraniu pod rządami ustawy nowej, łagodniejszej. (...) Nierówne traktowanie sprawców, jakich dotyczyła norma art. 4 § 1 i 2 k.k. wynika także z tego, że kara orzekana w warunkach § 1 jest miarowana w przedziale zagrożenia karą (od ... do ...), przewidzianego ustawą łagodniejszą. Natomiast § 2 nie przewiduje dostosowania kary orzeczonej w czasie obowiązywania ustawy wcześniejszej, surowszej do przedziału zagrożenia przewidzianego w ustawie nowej, łagodniejszej. Przewiduje jedynie obniżenie wymiaru kary orzeczonej pod rządami ustawy surowszej do

wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy. Takie obniżenie wysokości kary nie sposób jednak nazwać dostosowaniem do przedziału zagrożenia karą przewidzianego w ustawie nowej, łagodniejszej” (s. 5 skargi). W ocenie Skarżącego takie ograniczenie w stosowaniu ustawy nowej, łagodniejszej godzi w istotę prawa określonego w art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji RP do równego traktowania każdego przez władze publiczne, skoro sprawy takich samych czynów zabronionych, popełnionych w czasie obowiązywania tej samej ustawy są traktowani nierówno tylko dlatego, że kary za te czyny są orzekane w różnym czasie. Podniesiono również, że taki stan rzeczy jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ implikuje niesprawiedliwe traktowanie sprawców takich samych przestępstw, oraz z art. 2 Konstytucji, ponieważ nie przewiduje procedury (metody) sprawiedliwego, proporcjonalnego dostosowania wszystkich kar orzeczonych w czasie obowiązywania ustawy surowszej do zmienionego przedziału zagrożenia przyjętego w ustawie nowej.

Przed przystąpieniem do oceny konstytucyjności zaskarżonych unormowań konieczne jest ustalenie, czy analizowana skarga spełnia wymagania formalne, i to pomimo przeprowadzenia jej wstępnej kontroli, zwieńczonej postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. Ts 45/20, o nadaniu skardze dalszego biegu. Na gruncie orzecznictwa Trybunału ugruntowany jest bowiem pogląd, że nadanie skardze konstytucyjnej biegu nie przesądza o spełnieniu formalnoprawnych przesłanek dopuszczalności orzekania w danej sprawie. Trybunał jest bowiem na każdym etapie postępowania obowiązany do badania, czy nie zachodzi ujemna przesłanka wydania wyroku, skutkująca obligatoryjnym umorzeniem postępowania (zob. m.in. postanowienia TK z dnia: 19 października 2010 r., sygn. SK 8/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 94; 18 czerwca 2013 r., sygn. SK

1/12, OTK ZU nr 5/A/2013, poz. 70; 26 maja 2015 r., sygn. SK 6/13, OTK ZU nr 5/A/2015, poz. 76 oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Skarga konstytucyjna jest nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw jednostki. Przesłanki wniesienia oraz merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej zostały uregulowane w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393; dalej jako: uotpTK).

Artykuł 79 ust. 1 Konstytucji ustanawia trzy podstawowe przesłanki dopuszczalności skargi konstytucyjnej. Pierwszą jest naruszenie określonych w Konstytucji wolności lub praw, których podmiotem jest skarżący. Zgodnie z drugą przesłanką, wymagane jest uzyskanie ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej rozstrzygającego o tych wolnościach lub prawach. Ostatnim warunkiem jest konieczność wykazania, że to ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie których wydano orzeczenie w sprawie skarżącego, stanowi źródło naruszenia jego wolności lub praw (zob. m.in. postanowienia TK z dnia: 5 listopada 2013 r., sygn. SK 15/12, OTK ZU nr 8/A/2013, poz. 127; 30 listopada 2015 r., sygn. SK 30/14, OTK ZU nr 10/A/2015, poz. 184; 26 sierpnia 2020 r., sygn. SK 44/20, OTK ZU seria A z 2020 r., poz. 44 oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Z kolei, stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 1-4 uotpTK, skarga powinna zawierać: po pierwsze, określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub inego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); po drugie, wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – w ocenie skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); po trzecie,

norma prawna, która stanowiła podstawę wydania przez organ władzy
Przedmiotem skargi konstytucyjnej może być zatem wyjącznie ta
II. §9. II. 1. C. c). 3].

nastąpić restytucja interesów skarżącego” [L. Bosek, M. Wild, *op. cit.*,
zasadach określonych w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, nie będzie mogła
uwzględnienia skargi konstytucyjnej oraz wznowienia postępowania na
kwestionuje w swojej skardze. W takiej sytuacji nawet w przypadku
zaskarżonego przepisu, lecz także z innych przyczyn, których skarżący nie
względem skarżącego rozstrzygnięcie zapadło nie tylko w wyniku zastosowania
skargi. Sytuacja taka ma miejsce w szczególności wówczas, gdy niekorzystne
wpływie na sferę praw i wolności skarżącego, TK przyjmuje niedopuszczalność
dokonanej analizy Trybunał dojdzie do przekonania, że skarga konstytucyjna nie
2016, tom II, s. 893). Jak wskazuje się w piśmiennictwie, “[j]eżeli w wyniku
Komentarz, red. L. Garlicki, M. Zubik, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa
J. Trzcinski, M. Wiącek, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej*.
powszechnej (*actio popularis*), i b) interes aktualny – a nie potencjalny (zob.
a) osobisty interes prawny, a nie obiektywny – jak przy konstrukcji skargi
Do materialnych przesłanek instytucji skargi konstytucyjnej zalicza się:

Wzory pism procesowych, wyd. 2014, Legalis 2020, II. §9. II).

prawa. Komentarz praktyczny dla sędziów i pełnomocników procesowych.
konstytucyjne skarżącego (zob. L. Bosek, M. Wild, *Kontrola konstytucyjności*
pytanie, czy w sprawie rzeczywście zostały naruszone prawa i wolności
konstytucyjnej jest w szczególności udzielenie pozytywnej odpowiedzi na
W piśmiennictwie podkreśla się, że warunkiem dopuszczalności skargi

3); po czwarte, przedstawienie stanu faktycznego (pkt 4).

skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt
innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem
uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub

Jednakże, niekonstytucyjne brzmienie normy prawnej, stanowiącej podstawę wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie skarżącego, należy odróżnić od dyskusyjnego zastosowania normy prawnej w ostatecznym orzeczeniu w sprawie skarżącego. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, niedopuszczalna jest skarga konstytucyjna na stosowanie prawa, a więc skarga, której zarzuty dotyczą przyjętej przez sąd wykładni przepisu, nieprawidłowej subsumpcji stanu

października 2004 r., sygn. SK 13/03, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 101).

normatywnego wykazują taką kwalifikację” (postanowienie TK z dnia 19 zobligowany (...)) do wskazania, które przepisy kwestionowanego aktu przez skarżącego konstytucyjnych wolności lub praw. Skarżący jest przy tym publicznej, muszą one prowadzić jednocześnie do naruszenia wskazywanych orzeczenia wydane w sprawie skarżącego przez sąd lub organ administracji wykazujących podwójną kwalifikację. Będąc podstawą prawną ostatecznego przedmiotem przepisów (ustawy lub innego aktu normatywnego) dopuszczalności występowania ze skargą konstytucyjną należy uznać jej Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że „[d]o zasadniczych przesłanek tam orzeczenia).

22 lutego 2001 r., sygn. Ts 193/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 77 i przywołane konstytucyjnych przysługujących skarżącemu (zob. postanowienie TK z dnia prowadzi to do wskazanego w skardze naruszenia praw lub wolności determinować w sensie normatywnym treść wydanego orzeczenia, iż stanowiąca przedmiot skargi konstytucyjnej musi więc w ten sposób naruszeniem praw lub wolności konstytucyjnych. Regulacja prawna podstawie rozstrzygnięciem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a podjętym na jej skarżącego. Przesądza to o konieczności istnienia merytorycznego związku publicznej orzeczenia naruszającego prawa lub wolności konstytucyjne

faktycznego czy też wadliwości argumentacji sformułowanej w ostatecznym orzeczeniu (*vide* – postanowienie z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt Ts 62/16, OTK ZU seria B z 2016 r., poz. 363).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania, należy uznać, iż jest możliwe merytoryczne rozpoznanie sprawy. Skarżący zakwestionował bowiem zaniechanie prowadzące i nie sprostał wymogowi należytego uzasadnienia zarzutów niezgodności kwestionowanych przepisów ze wskazanymi w skardze wzorcami kontroli.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że Skarżący zakwestionował przepisy k.k. w zakresie, w jakim **nie przewidują możliwości** „zagrożenia kary orzeczonej w sytuacji, gdy jest ona równa albo niższa od najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie ustawy nowej, łagodniejszej, oraz w zakresie, w jakim nie przewiduje obowiązku proporcjonalnego dostosowania wysokości kary orzeczonej do zmienionego zakresu zagrożenia karą, określonego w ustawie nowej, łagodniejszej”. Jak trąnie zauważył Sąd Apelacyjny w W w postanowieniu z września 2019 r., sygn. „Wprowadzone w art. 4§2-4KK mechanizmy dostosowały polskie prawo do standardu wynikającego z art. 15 ust. 1 MPPoIP. Wymieniony przepis, a także art. 4§2 KK nie określają jednak zasady proporcjonalnego redukcjonowania wymiaru kary pozbawienia wolności w sposób podany w zażaleniu, a jedynie obniżenie wymiaru kary do wysokości najsurowszej kary możliwej do orzeczenia na podstawie nowej ustawy [podkr. w:]” (s. 9 postanowienia). Innymi słowy, przedmiotem zarzutu Skarżący uczynił to, czego zakwestionowany przepis nie reguluje. Taki zarzut nie może być przedmiotem rozpoznania Trybunału Konstytucyjnego.

W orzecznictwie sądu konstytucyjnego oraz piśmiennictwie różni się pominięcie prowadzące od zaniechania prowadzącego. Zgodnie

z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, pominięcie prawodawcze jest sytuacją, w której „integralną, funkcjonalną częścią treści jakiejś normy powinien być pewien element, którego brakuje, a z uwagi na podobieństwo do istniejących unormowań należy oczekiwać jego istnienia (zob. postanowienie TK z 14 maja 2009 r., sygn. Ts 189/08, OTK ZU nr 3/B/2009, poz. 202, s. 545). Inna sytuacja występuje w przypadku zaniechania ustawodawczego, polegającego na braku uregulowania przez ustawodawcę oznaczonej materii, nawet jeśli obowiązek jej uregulowania wynika z przepisów rangi konstytucyjnej (zob. np. wyroki TK z: 9 października 2001 r., sygn. SK 8/00, OTK ZU nr 7/2001, poz. 211, s. 1033; 2 czerwca 2009 r., sygn. SK 31/08, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 83, s. 845). W kompetencjach Trybunału Konstytucyjnego nie leży orzekanie o tak rozumianym zaniechaniu prawodawczym. W ramach określonej konstytucyjnie jego kognicji mieszczą się bowiem jedynie istniejące akty normatywne” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. K 32/09, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 108). Trybunał odmawia zajęcia merytorycznego stanowiska w sytuacjach, w których brak regulacji jest świadomą decyzją ustawodawcy: „Zarzut celowego zaniechania ustawodawczego (luki prawnej) nie może być przedmiotem badania w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. W orzecznictwie Trybunału formułowano już poglądy, że »zarzuty nie mogą polegać na wskazywaniu, że przepis nie zawiera konkretnej regulacji, której istnienie zadawałoby wnioskodawcę« (zob. postanowienie z 11 maja 2009 r., sygn. SK 37/07, OTK ZU nr 5/A/2009, poz. 74 i wyrok z 19 listopada 2001 r., sygn. K. 3/00, OTK ZU nr 8/2001, poz. 251)” [postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. SK 12/07, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 95]. Z zaniechaniem prawodawczym mamy do czynienia, »gdy - ustawodawca nie wykonał w jakimś zakresie swojej powinności - przykładowo - co do wydania aktu wykonawczego, albo gdy nie uregulował jakiejś sfery

z przyczyn czysto aksjologicznych, czego odbiciem jest realizowana polityka legislacyjna. Takie sytuacje wymykają się spod kontroli Trybunału Konstytucyjnego. Nie ma on bowiem kompetencji do orzekania o tego rodzaju pominięciach, tworzących lukę aksjologiczną” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 czerwca 2003 r., sygn. SK 5/03, OTK ZU nr 6/A/2003, poz. 50). Trybunał uznaje lukę w prawie za pominięcie prawodawcze polegające rozpoznaniu w sytuacji, w której niejako przypadkowo wyłączone z zakresu normowania pewną grupę zjawisk lub osób mimo tego, że z innych, analogicznych regulacji oraz zasad konstytucyjnych wynika, iż powinny być objęte unormowaniem (zob. – *ibidem* oraz postanowienie TK z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. SK 7/14, OTK ZU nr 11/A/2014, poz. 123).

Istotą zarzutu Skarżącego jest brak materialnoprawnej podstawy proporcjonalnego obniżenia orzeczonej wobec niego kary. Kwestionowane ukształtowanie art. 4 § 2 k.k. jest wynikiem świadomej decyzji ustawodawcy, opartej na rzeczywistej treści art. 15 ust. 1 MPPoIP, co trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w W . Skarżący zakwestionował więc zaniechanie prawodawcze.

W takim stanie rzeczy podniesiony przez Skarżącego zarzut nie może być przedmiotem skargi konstytucyjnej. Postępowanie powinno podlegać więc umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 uotpTK – wobec niedopuszczalności wydania wyroku.

Co więcej, uzasadnienie zarzutów jest lakoniczne. Skarżący nie uzasadnił zarzutów niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy ze wskazanymi wzorcami kontroli, w szczególności nie powołał argumentów ani dowodów na ich poparcie – nie stanowi bowiem uzasadnienia zarzutu jego parafraza. W uzasadnieniu skargi jedynie wielokrotnie powtórzono treść zarzutów. Trybunał Konstytucyjny niejednokrotnie podkreślał w swoich

orzeczeniach, że istnieje istotna różnica pomiędzy postawieniem zarzutu niezgodności normy z normami wyższego rzędu a jego uzasadnieniem (*vide* – postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. P 13/12, *op. cit.*). Zdania twierdzące, powtarzające jedynie tezę o niezgodności norm niższego rzędu z normami wyższego rzędu, z natury rzeczy nie stanowią uzasadnienia zarzutu, a jedynie powtórzony w różnej formie językowej zarzut. Nie przywołano również treści wzorców kontroli w sprawie ani nie wykazano, w jaki sposób doszło do naruszenia poszczególnych norm rangi konstytucyjnej, poprzestając jedynie na hasłowym ich wyliczeniu.

Również powyższe okoliczności powodują, że postępowanie w niniejszej sprawie powinno podlegać umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 uotpTK wobec niedopuszczalności wydania wyroku.

Biorąc powyższe pod uwagę, wnoszę jak w *petitum*.

2
OWA
Prokurator Generalny
Robt H. m.
Zastępca F. Kuratora Generalnego